

NOVINE

Pobožen, družbeni, pismeni list za vogrsko slovence.

PRIHÁJA VSAKO NEDELO.

CENA NOVIN JE :

Za domače, če jih več	Za amerikance, če jih več
vkup hodi 2 K,	vkup hodi 4 K 20 f,
če samo edne 3 K.	če samo edne 5 K 40 f.

Cena vsakoga falata doma je 4 filere; v Ameriki 10 filerov.

Dobijo se
v Čerenovcih pri **KLEKL**
JOŽEFI plebanoši v pokoji.
Cserföld, Zalamegye.

Na té naslov se naj pošilajo: naročnina, glási i dári za Novine. Vsak pa naj podpiše svoje imé, ki kaj novinam naznánja.

Nedela po risalah drüga, ali po Malomtelovom.

„Niki človek je veliko večerjo pripravino pozvao je vnoqe“ (Luk. XIV. 16.)

Človek ki je veliko večerjo pripravno, je sam G. Jezuš Kristuš. Za človeka se imenuje zato, ka nam svoje telo dava pri toj večerji jesti krv pa piti. Bog pa nema tela i krvi. Vnožina, štera je pozvána, je ves človečanski narod. Vsi smo dužni k sv. obhajili, ali prečiščavanji hoditi. Pa jih le tak malo hodi. Kaj je tomi zrok? Prvi zrok, da zakaj ljudje ne hodijo radi k sv. obhajili, je grešna dušna vest. Poslušajmo samo njihove izgovore. Tei so ednáki k tem v denešnjem evangeliji pripovedanim. „Na njivo morem iti“ — „na senje mi trebe iti“ — „što de mi konja česo“ — nemam si kaj obleči“ — it. d. Pa če pride krčmena zabava, gostüvanje, ali drügo svecko goščenje teda včasih je obleka včasih ne trebe nikam iti, včasih je márha lahko brez česanja. Skažlivci! Tü odkriváte, da k Jezušu samo zato neščete hoditi ka ga ne štimate. Če bi ga ljubili, bi ga obiskavali, bi ga v srci obdržavali, kak v njem obdržite vsako reč, stero količkaj malo, cenite. Vkráj zato z vašimi ogovori. Ne ga tü drüge falinge, kak vaša posvetna, grešna, poželiva dušnavest. To si ščistite, pa bo včasih čas za sveto obhajilo.

Ne hodijo ljudje k obhajili tüdi zato, ka ne vejo haskov njegovih. Vse, kaj je zemla sada že prinesla od svojega i bo do svojega obstanka — je nikaj proti onomi, šteroga samo edno vredno sveto obhajilo obrodi.

„Ki je moje telo i pijé moje krv, v meni ostáne i jaz v njem“ (Jan. VI. 57.) právi G. Kristuš. To je, ki je, i ne zapravla njegovoga tela i krvi, ki se vredno prečiščáva, on dobi miloščo

posvečüjočo, po šteroj so njegova lepa duša nateliko olepša, da je celoga sveta vsa lepota proti njej ta najveška grdobá. Pa po to lepoto ne bi hodili? Telo, štero zagnili, z lepimi cunjami pokrívamo, dušo, štera ne more mreti, bi pa ne voščili v to lepoto obleči? Vendar spreglednimo ednok i vervajmo Jezušu. Verimo, da v njem ostanemo on pa v nas, če se vredno prečistimo i kem večkrat to včínimo, tem glčble pridemo v njega i on v nas, to je tem več njegove svetosti i lepote dobimo. Kak človek, ki v hranilnico deva po dugih letah prihranjene peneze vsako leto i vsaki den več má — tak mo i mi meli. I ne pozabimo drage duše! Tá lepota tá svetost duhovna se bo v nébi plačüvala. Ki je nema, ne pride v nebo. Ki málo má, málo plačo dobi, ki pa veliko, veliko zasluži. Tá pláča nebeska pa bo večna, premeniti se več ne bo mogla. Zato pa glédajmo zdaj k coj, da si dušo kem bole olepšamo. Gostokrat, če le mogoče vsaki den zato k prečiščavanji prihájajmo.

• Sveta maticérkev nas vči to, kaj sem više razložo pa to tüdi, da nam sv. obhajilo odpüsti male grehe. Ki nema na duši smrtnoga greha, nego samo male, če z temi prihaja k prečiščavanji, se njemi odpüstijo, Jezuš v njem naime tak veliko lübezen vužgé, kda v njega stopi, ka se nagnenje do teh malih grehov raztrga, duša je odüri i ostávi. I kak máli grehi, rávnotak vnogo kastig časnih, štere bi mogli na tom sveti, ali pa v vicah premágati, se nam odpüsti pri sv. obhajili. Jezuš sam právi „Pridite k meni vsi, ki s trüдите i ste obteršeni i jaz vas olehkotim“ (Mát. XI. 28.) Olehšanje od málih grehov i vnogi kaštig nam dá on, kda k nam pride. I le bi se ga ogibali?

Vredno sv. obhajilo, če je pogost-

no, nam správi odičeno vstanenje. Jezuš sam to obeča „Ki je moje telo i pije moje krv, ma žitek vekivečen, i jaz ga obüdim na sodnji den“ (Jan. VI. 55.) Pogosto vredno sv. obhajilo správi žitek vekivečen, za dušo po smrti záto ka da štanovitnost v dobrom do zadnjega, teli pa odičeno vstanenje na sodnji dén. Telo, štero se je vredno ebhávalo, dobi, kak nas vči sv. Tomaž aquinski, posebno svetlost, diko lepoto; i kem večkrat se je tak prečistilo, tem lepše bo. Zveličani novoga zakona zato bodo v lepoti tela prekösili one stároga zakona, ki so, ne meli prilike se prečiščavati.

Ali ne pozábimo, da Jezuš té milošče samo tistim obeče, ki jejo njegovo telo i pijejo njegovo krv i ne, ki je samo kušajo, ali koštávajo. Ki ednok-dvakrat brgosne samo v skledo, pravimo: té nešče jesti, samo drega v hráni, ravnotak ne je ešče tela Gospodovoga, ki samo odnok-dvakrat na leto se prečisti. Dostokrat, gostokrat, k obhajili. — Možje slovenski! posebno na vas mislim i vas pobüdjavam i vas rátam k Jezušu. Ne bi meli vole vi lepo dušo meti, odičeno stánoti, se zveličati? To jaz ne dam valati. Vi ščete tüdi pri Jezušu biti. Vi ščete tüdi z Marijov i z Jožefom i z jezerimi plemenitoga roda i moškoga spola svetniki, ki so se radi prečiščávali se v nebi radüvati! Zato pa ne držite se vkraj od stola Gospodovoga. Krüh večnoga zitka se tü lomi. Hodite konči po nedelaj, naj vam ga lomimo. Dajte priliko duhovnikom, da vas bodo mogli prečiščavati. Združite se po vesnicah i zglasite se pri svojih popéh, da bi se vi radi večkrat prečiščávali naj dajo presvete na to ičas za to odločijo. Zdaj slavno vladajoči sv. oča je poseben blagoslov podelo vsem tistim možom, ki se za pogostoga obhajila ražširjanje brigajo.

Slovenski možje! ne pozábite navuk materecerkvi, šteri právi, da je sv. prečiščávanje „zaloga prišestne dike“ i túdi ne reči lepe slovenske pesmi „Düsa, štera njega vživa, se ne pogübi.“ Pridite zato, o le pridite pogostci k sv. obhajili!

Krščanski navuk.

Kaj ne sme meti na düši, ki se šče vredno prečistiti? Ne sme meti na njej smrtnoga greha.

Ki nema smrtnoga greha na düši, kelikokrat sme iti k obhajili?

Sme iti vsaki den; pa če šteri den vünehá, slobodno drügoga ide, naj samo med tem smrtnoga greha ne včini.

Kakši namen naj ma tisti, ki se šče prečiščávati?

Té namen naj má, da je to žela Jezušova i njegove materecerkvi.

Ki zato hodi k obhajili, naj ga lüdjé za svétoga májo, ali naj ga ne držijo za hüjšega od ovih, ma dober namen?

Ne, nego grešnoga. Ki tak dela, včini greh gizde, Jezüša ne razveseli, nego razžali.

SEN OD MÜRE.

*Kda sen me obdá,
Kda tam sam domá,
Kde siva,
Premila
Mi Müra tečé,
Te méрно in srečno
Je moje srcé.*

*— Vsneh tam sam na vodi,
Me ziblo valovi,
Si spevem, si igram.
Šče nemim tüd'ribam
Jaz genem srcá,
Pa močna mi roka
Batrijno veslá.*

*Po bistri valovi,
Po srebrnoj vodi
Neséjo,
Ženéjo
Moj gingavi čun
Moči nepoznáne,
Valovom podáne:
Vu strašen grob moj.*

*Zdaj zobstom je veslo!
Zdaj več je že kesno!
Se čun zavrti:
Pa v grozno votlino,
Vu globko vodino
Se dol pogrozi. —*

* * *

*Pa sen mi premine
I lüje krajine
So znova, so znova
Pred mojmi oči,
Pa srce mo' revno
Mi spet zaječi:
Sen smrtni je slajši
V valovi domači,
Kak radost, vesélje
Le celga svetá,
Ki mé več ne gene,
Či ne je domá!*

Mirosláv.

Zakaj ščejo prostožidrje iz šol spraviti krščanski navuk?

Oni pravijo, da zavolo znanstva, narodnoga düha i vekše izobrazbe. Lažlivci! Te pa brez vere je prava znanost, istinsko domolübjé i plemenita izobrazba? Je vás morebit ne krščanstvo vzgojilo, v pámeti obrüsilo? I iz zahvalnosti je vi zdaj tajiti namenite? Sram vás bodi! Pa sramüjte se zatogavolo túdi, da vi krščanskoga navuka v šoláh žato neščete trpeli, naj morete državni red sprevrči, materecerkev podreti. Oblast šatanova, dela po vás, pa to vi sami posvedočite.

Somogyi Béla prostožidar je predtem, ka so v Budapešti ti nepritájelje materecerkvi začeli trobiti proti krščanskomi navuki, je govor držao, šteroga so prostožidarske novine: „Kelet“ objavile. Iz toga govora se prepričajmo, drági čtevci, kak pogübonosen navuk je prostožidárski. Mi glejmo samo te poglavitnejše poteze toga govora! „Po šoláh se novi odvetek more odgojiti... zmago, čerávnó po punti ona pride — menjšina vüčenih dobi... Dosta lüdih more naš namen podpirati... Na Francozkom je zato poduk v državnih rokáh i maticerkév je iz šol stirana... Na Portugalskom túdi, kda so kralestvo podrli, so vzeli dühovnikom oblast do šol... Mi za sébe dosta düš moremo to je pa mogoče samo skoz šol, skoz vüčitelov. Pa mi to zdaj moremo začeti. Mi vüčitele že zdaj moremo gojiti. Vküdržati moremo že naših mislih vüčitele... Naše nakáne moremo med vse vüčitele raztrositi, ki po vesnicah samo od popoy posojene novine čitejo. Če so vüčitelje naši, do lahko včili, kaj do šteli... Jaz sem túdi vsepovsod včio, kaj sem šteo, da žandara že ne do za vüčitelov hrbet postavili.“ Té Somogyi Bela je profesor v meščanskoj (pörgarskoj) šoli v Budapešti i vrejúje z drügimi vréd »Uj Korszak« (Nova dóba) imenüvani list, šteroga brezplačno pošilajo na stotine vüčitelom i šteri vüčitele podpihava, naj na vero nikaj ne dájo. V tom listi zdaj pá nabirajo dare, da bodo mogli svoje peklenške namene čem bole razširiti.

Prostožidarje namenijo vüčitele svoje stranke na to túdi dobiti, naj svojo vero povržejo i z materecerkvi vüstopijo.

Vsaki razumen človek more spreviditi iz teh, dozđaj povedanih rečih, da je prostožidarstvo nevarna küga, štere se moremo ognoti v kakšojkoli podobi pride do nás.

Ešče edno reč k tem. Kda so v Pešti prostožidarje besneli proti krščanskomi navuki, da se ne bi včio v šoláh ravno te je slovenske dühovnike nagovárjao, prostožidar Dr. Cifrák János sobočki fiškalis v sobočki i lendavskih novinah, da če ščejo dobri domolübi biti, naj proti dovoljenji ministerskomi ga li vogrski včijo. Pa prej zato, ka slovenski narod to žele, ka on prej nešče, ka bi se v njegovoj maternoj reči glaso.

Povejte meni, razumni slovinci, je ne to vse edno, kaj v Pešti i v Soboti želejo? Vse edno. Da navuk v šoláh ne včiti, ali ga pa med slovenskov decov vogrski včiti, šteroga jezika ona ali nikak, ali zadostno ne razumi je edno delo: navuk vü z šol. Lepa hvala gospod na tanáči, ali ne poslühnemo ga!

Dom i svet.

Pravda od penzije vüčitelov i profesorov, ki neso v državnih šolah, je pred državni zbor položena po Jankovich ministri. Poleg té pravde se podigne pokojnina katoličanskih vüčitelov, ali več do mogli zato k njej túdi plačüvati a ne doségne pa li ne pokojnino vüčitelov državnih šol. Država nekšo malo podporo túdi pridá.

Ljüdomorec. V Šopronskoj župa niji leži občina: Nagyhöflány. V toj je eden 23 let star dečko Tomšič Augustin strelo Krauser Ludovika z ženov i hčerjov, zato, ka ga je tá slednja ne štela za moža vzéti. Zatóm je pa v srdáh v cerkveni türem odišeo i z sebov vzeo na stotine patronov, z šterimi je na vsakoga strelo, ki se je k türmi približávo. 19 lüdi je tak zpostrelao, i rano. Cerkev i oltár je túdi vse razstrelao. Dva dni je to trpelo: Žandarje so ga túdi ne mogli vzmiriti. Na plivanoša reč je te doliprišo — orožjé prekdao i je zvezani odpelan v Kis-marton. 200 patronov je ešče meo, kda so ga vlovili.

Nova stranka, protiverska ali radikalska je nastanola v Budapešti. Namen njoj je, naj se velikašov zborovánje zbríše, se sme narod drastiti, naj se velika imánja smejo odávati, naj se cerkvena imanja vkraj vzemejo, verske šole naj državne postánejo, verski navuk naj se zbríše, cerkev i država naj se razpitata, ženske naj túdi májo volilno pravico, polodelske váme naj se žbríšejo. — Molimo naj se vjalovijo té hüdobne nakáme.

Punt v albaniji. Puntarje pred glavnim mestom; Durazzom stojijo, strelba se čuje od vseh krajev, katoličanski albanci pobegnejo nemir je veliki i v kratkom zevré po celoj deželi pa klali se bodo bratje ednoga jezika i edne krvi. Velesile namenijo ladje ta poslati — ali do tečas kaj vse se ne zgodi tam. Kral pobegne v Skoder — Konzulje tudi vsi namenijo oditi zavolo nevarščine velike. Lüdstvo se seli iz Durazzo-ja.

Višešnji pastir v Veržeji.

Drügoga toga meseca so milostiven gospod Grof Mikes János naš pūšpek obiskali z svojim tajnikom in poglavarom sabočke okrogline salezijanski zavod v Veržeji in njega prebivavce. Obeselilo jih je, da so tudi tam najšli ovce iz svoje črede, ki so ž njimi vogrski govorili. Sprejeli so jih z igrov notranji gojencev. Govorili so g. ravnatelj zavoda v nemškem jeziki, potem pa g. ravnatelj vogrskih salezijancov, iz Szent-Kereszt-a v latinskem jeziki, in nazadnje klerik novic vogrin iz Budapešta vogrski. Po kratkoj jūžini so poglednoli vse tudi najmenše, hižice zavoda. Jako se njim je vse depadnolo. Dali so tudi privat audijenco vogrskim klerikom, pri šteroj so njim naročili, da naj se včijo po dūhi castillivoga Don Boska, ka potem je oni domo v svojo pūšpekijo spravijo, pokazajoč tak, da preveč želejo meti salezijance, ki tak nevtrūdno skrbijo za blagor dūš, posebno pa mladine, štera se vtaplja vneverstvi, če se ne vzgaja po krščanskem, — Bog daj, ka bi se kem hitrej spunila ta žela, našega višešnjega pastera. Omenimo ešče to, da je pri sprejemi počastila pūšpeka vsa slovenska dūhovščina ljutomerskoga dekanata pod vodstvom dekana i nažoci je bio tudi okrajni glavár ljutomerski. Vešešnji pastir je po obiski izjavo da Veržejskoga samostana več ne pūsti grajati, tak je vse tam v redi najšo.

Višešnji pastir na grobi Ivanóciovom.

Kda se je firma vršila pri Sv. Bedeneki, je višešnji pastir pohodo grob tū počivajočega velikoga zagovornika slovenskoga lūdstva i vkūpzbranim fárnikom tudi razložo, da je zato med uje prišo firmat, naj počasti svojega nepozabnoga dobroga dūhovnika Dr Ivanóci Franca ki je tū bio rojen i

tū počiva. Genlivo je bilo viditi gda je té veliki gospod dōlpoklekno pri grobi svojega dūhovnika i njegovih prostih starišov pa s skuznatnimi očmi vtekno na njega tisti šopek korin (rož) štere je pri sprejemi dobo.

Glási.

Pétletno vozo je dobo Marič Ferenc ki je pri Sv. Jūrji letos januára 4-ga v Rafaelovoj krčmi svojega srdnika, ki se je ž njim miniti ščeó, k smrti smekno. Té se je zvaó Brtalaníć Ludovik.

Keliko dečkov je falilo pri sobočkom vojaškom (štelinga) nabori? Ravno 250. Ti so se brščas v Ameriki večinoma

Ogenj. Na Gornjih-Slavečih se je Fjcko Matjaša dvoje dece z šibicami zmenjalo i hišo vužgalo. Dokeč je pomoč prišla, je hiša z decov vred zgorela.

Mrtvec je zgoro. V Čerensovcih je vmro Kelenc Ferenc bivši máli župan. Kda so domači ga odišli notrijavít pri dotičnoj oblasti, je mačka gorečo svečo prevrgla, od štere se je obleka mrtvecova vužgala. Če k dobroj sreči ne bi domači pohitroma domo prišli, bi ešče hiša zgorela, ne samo obleka i gornje telo mrtveca.

Bitje. Rekrutje so se v Čerensovcih pri „Fáni“ i na Bistrici pri „Saboli“ zbili. Magdič Jožefa kmeta, so bistríki t k namlátili, da so ga mogli z ranami v Soboto v bolnišnico odpelati. Jeli lepe krščanske jakosti so to?

Spaka v cerkvi so napravili pri Sv. Jūrji zaodvečara pred božov službov i vsakojačke nespodobnosti eden ovom gučali trijé dečki. Eden je bio z Srdice, eden z Nuskove eden pa z Rajs. — Najboše je takše ftice g. plebanoši naznaniti naj ne motijo lūdij v pobožnosti. Cérkev je za dūše i ne za nemo stvár.

Treznost v Polanah. Jako lepi zgléd sta postavili obe Polani za časa firme. Krčmé so prazne bile — botri i botre so svoje firmance k svojemi domi spravili i tam je pogostili po krščanskem redi. Tak je prav. Dajte si vsi vino z krčme rajši domo prinesti i doma je zavživajte. Krčmári to ne kvár, vam pa nezmeren hasek.

Marije Pomočnice slovesnost se je na risalski ponedek jako lepo vršila v Veržeji. Nešteto naroda je vkūp prišlo posebno Štajerci. Vogrski slovincov je malo bilo. Meša je bila pod milim ne-

bom. Predgao je ljutomerski dekan. Precesija je bila velikanska, v šteroj se je Marije pomočnice podoba okolinčila. Slavnost se je dokončala z blagoslovom z Nájsvetejšim pred kapelov.

Razgovor na risalski ponedek. Pri Sv. Križi pita štajerski slovenec vogrskoga: Kam se pelaš? V Veržeji, odgovori té. Prvi na to: Ki v Veržeji, ido, v pekel ido. Popom naj samo kaj dájo, pa včasi dobijo blagoslov. Tak je, trdi en tretji štajarec nato. Naš pa právi: To samo vi tak gučite drūgi nišče ne. — Zgodilo se je pa po precesiji, da je naš slovenec štajerskoga tudi v Veržeji opazo. I kda ga ovarao, ga pitao: No prijáteo, ste vi tudi v pekel prišli. I on — je zanemo.

Nova mestna stranka je nastanola v Szombathelyi, štere namen je ovirati vpliv i oblast, szombathelyskih prostozidarov.

Bitje. Dnes tjedem je pá bitje bilo pri „Saboli“ na Bistrici. Ednomi mašinisti z Radmožanec, ki se je z Lotmerka pelao domo, so nogo potrli — drūgim pa glávě vse razmesarili i obleko razcotali. Gori pozovemo dotično oblást: čerensovsko notarošijo, domačo županijo i lendavsko sodnijo na té grozen neréd v toj krčmi.

Zdávanje. Z Sobote nam pišejo: V tūkajšnoj katoličanskoi cerkvi se je poročo preminočo nedelo vrli širiteo naših novin Gregor Matjaš, kolarski májster z Dokležovja z devojkov Rezar Rozalijov z Rakičana. Mladima zakonskima želemo obilno sreče pa božega blagoslova.

Bik ga je osmrto. Z Makol pišejo: Kmet Jakob Hosar z Statenberga je te dneve napajo svojega bika. Živinče je v svojoj hūdobiji napadnolo kmeta pa njemi je zmečkalo prsi. Sirmak je zavolo doblenih ran naskori potom mro. Zapūsto je ženo pa več male decé.

Z žaložom mesa se je zadávo. Na čūden način je zgūbo svoje življenje 60 letni hlapec Stipan Anton. Obedūvao je v ednoj krčmi pa je v takšoj naglošči jo, ka njemi je žaloš mesa prišeó v sapnik. Nažoci je bilo več lūdi, pa so njemi, nej mogli pomagati, ka se je li zadūšo. Zdravnik je že prišeó prekesno.

Dansko redarstvo pa pijanci. Či zadobiša danski redar na kakšem javnom prostori pijanca, ga sprevodi domo. Tiste, ki so do nezavesti pijani, majo dotečas v zapori, ka se streznijo, pa je te sprevodijo na dom. Stroške, šteri nastanejo pri prevažanji ali pa či je potrebno, pri zdravljenji, more plačati tisti krčmar, gde je pijanec nazadnje pio. Krčmar ešče zavolo toga lejko zgūbi krčmarsko pravico.

Proščenje v Bratoncih. V lepoj bratonskoj kapeli, štera je postavljena na čast Mariji Pomočnici, se je na risalski ponedeljek obhajalo proščenje. Či ravno ka je bilo vreme oblačno, pa se je ponūvao dešč, je zato vnožino lūdi prišlo vkūp. Predgo i sveto mešo so meli beltinski kaplan, g. Berden, ki so nam v lepom govori razlagali, kak velka pa zmožna naša pomočnica je Marija. Vse se je vršilo v najlepšem redi, pa se je celi den nej pripetilo nikaj, ka bi delalo nečast občini.

Nova meša je dnes pri Sv. Bedeniki štero Bogi darūje Serec Alojz Mirko iz réda premonstratenzov. Novomešnik je zleženjá z Tišine. Tišinska fara je pá dála ednoga dūhovnika matericerkvi, komi kak svojimi vučetniki nigdašnjemi želemo vse dobro, posebno dobro dūhovništvo i veliko lūbenzen do svoje domovine i svojega siromaškoga slovenskoga lūdstva komi naj bo na pomoč z svojov vučenostjov. Na vnožga leta.

Smrt. Ivko Ivan plebánoš Štrigovski so 8-ga toga meseca mrlí.

Dári na málopolansko kapelo. Drūga Roža s. Oršole: Hozjan Kata 1 K, Hozjan Maria 1 K, Hozjan Kata 1 K, Hozjan Ana 1 K, Horvát Maria 1 K, Tompa Léna 1 K, Prša Maria 1 K, Bedernják Orša 1 K, Copek Kata 1 K, Vuk Kata 1 K. — Od Lipe: Žerdin Jožef 20 f, Žerdin Ivan 40 f, Žálig Martin 50 f, Pétek Jožef 20 f, Tkalec Andráš 20 f, Zver Ferenc 20 f, Zadravec Andráš 20 f, Matjašéc Števan 20 f, Dūh Ana 20 f, Horvat Martin 20 f, Matjašéc József 1 K, Dūh Števan 20 f, Forjan Iván 20 f, Horvát Jožef 20 f, Matjašéc Matko 1 K, Forjan Marko 20 f, Forjan Matjaš 60 f, Zadravec Matjaš 20 f, Matjašic Matjaš 40 f, Tomec Verona 1 K, Pál Ana 20 f, Padarič Klára 40 f, Zadravec Števan 60 f, Zadravec József 1 K, Pál Ivan 20 f, Dūh Števan 60 f, Zver József 20 f, Litrop Števan 20 f, Čászár Števan 1 K, Zver Miklós 40 f, Rác Ludovik 40 f, Žena njego 40 f, Čurič József 40 f, Pūcko Martin 40 f, Pūcko Števan 30 f, Pūcko Ana 60 f, Verebec Števan 40 f, Zver Klára 40 f, Zver Martin 40 f, Zadravec Števan 20 f.

Raznotere reči.

Ka vse lūdje jejo. Na to pitanje eden taljanski list eta piše: Žabe, puže, žive ostrige pa že napol gnjile klūnače jejo na Fracoskom, na Tal-

janskom pa na Španskom. Mehikancom so papagaji najlūbša jed. V Braziliji jejo edno vrsto mravel v kravjoj ali pa v kakšoj drūgoj masti ocvreto. V Saimi je hrana z mravlinjih belic nekaj jako dobroga. V Maroki jejo z velkov slastjov kobilice, štere po travi skačejo; pravijo, ka so boše, kak najboši raki. Pečeni pavuki so najvejša slačica prebivalcov v Novoj Kaledoniji. Kitajci jejo pēsje meso, v vini kūhane podgani, ftičja gnjezda pa sviloprežke (to so tiste gosanice, ka svilo predejo). Na Antalih jejo krokodilske pa želvine belice; ta zadnja jejo s slastjov tūdi po ništernih drūgih dezelay.

Kak se živali samé vračijo. Pisateo dr. Müller je od toga napisao dugo razpravo, v šteroj pravi eta: Gda žival zbolí, leži mirno na senčnom, zračnom mestí. Pije vnožgo vode pa se kople. Gda zgūbi pes ték do jela, išče neprestanoma trávo, štera pomaga žalodci prebavlati, pa štera čisti droba. Tūdi goveda pa ovce iščejo zdravilno travo, gda zbolijo. Gda se mačka prehladi, se ide na sunce segrevat. Pisateo je ednoj mravli odtrožno obe trepetalnici, pa jo je te pūsto na tla poleg mravlinjeka. Okoli ranjene mravle so se zbrale včasi drūge mravle. pa so njoj škropile rano z svojov tekočinov. Ranjena mravla je naskori ozdravila pa je dale opravljala svoj poseo. Gda se je njegovomi psovi ranilo oko, je odišeo v tmičen hodnik, pa se je ne pokazao na svetlo več dni. Od časa do časa si je oslino taco pa si je glado oko, V sedmih dnevaj je ozdravo.

Za krátek čas.

Všoli.

Vučíteo: Na, deca, šteri zna, koga moremo lūbiti?

Dete: Vsakoga človeka moremo lūbiti.

Vučíteo: Zakaj moremo vsakoga človeka lūbiti?

Dete: Záto moremo vsakoga človeka lūbiti, ár je vsaki človek naš bližnji.

Vučíteo: Te pa pijánce pa manjáke tūdi moremo lūbiti?

Dete: Pijánce pa manjáke tūdi moremo lūbiti.

Vučíteo: Zakaj moremo pijánce pa manjáke tūdi lūbiti?

Tinek (gori skoči): Záto moremo pijánce manjáke tūdi lūbiti, ár so oni naši očevje!

Kaj je to?

Što prosi, tistomi ne trebe, što rédi, tistomi tūdi ne, komi pa trbe, tisti pa ne ve zato. (Škrinja mrtvomi.)

Nej za pobolšati.

Gospodič: Jaz vam povem gospá N. ka se mi celo mrzi življenje krēmeno.

Gospá: No zdaj se te li oženite.

Gospodič: Vi máte prav; jaz se oženim lahko, vendar té nazaj dobim gustuš k življenji krēmnomi.

*

Gospod je svojimi slugi naročo: „Dnes pride k meni šest gostov, pripravi záto dober obed. Mislim da bi bilo dobro, či bi tele bujo.“ — „Ka pa bode sést lūdi s celim teletom; polovica njim ga bo ostála in se pogūbila.“ — „No te pa samo pol teleta buj“, njemi právi gospod.

*

Stric: „Kak je to Kárek, ka si ti telkokrát bit od svojega očé?”

Kárek: „Záto, ka so oni bole močni, kak jaz.“

*

Župan: „Zakaj ste pa vučitelovo marolovkradnoli?”

Tát: „Oni bi jo tak ali tak kjér pūstili.“

*

„To je čūdno pri mojoj kravi“, právi mladi Košár k Golombiši, „od tisti mao ka je tele od njé edegnáno, celi dén i celo nočmūče, nego kak jaz netri v štalo stopim, je živinče včasi méрно i začne jesti.“

„Ja, ja“, právi zvito nakraj potegnivši čobe Golombiš, „to se čista lahko razloží; Kda te krava vidi, te vsigdár misli, ka je njéno tele znova tū.“

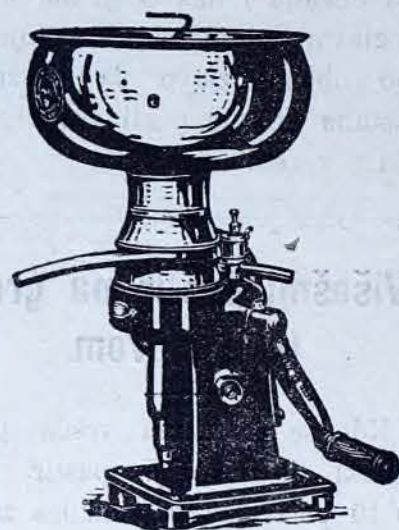
*

Dvá razbojnika sta sedela v svojoj lūknji pred večérom njuvoga soda, bilo pa edno nedelo večer i sta mela tak zváno večérjo obsojencov. „Té tjedem se dobro začne“, právi eden, „obglávilí me bodo ali to tūdi boli?”

„To ti jaz za istino nevem povedati“, odgovori te drūgi, „jez mo tūdi vūtro obprvim obglavleni.“

To je tisti stroj

(mašin), z šterim si lahko dosta penez správi ešče tisti kmet, ki samo 2—3 kravi má.

Presvetitve dá

Alfa-Separator R.T.
Budapest, VI., Lomb-utca 11.